

De gelaarsde kater

Roelie Lenos – www.poespas.org

Een sprookje dat we allemaal wel kennen. In deze column komen ze allebei voor, de kater en de laars. Alleen is dit echt gebeurd....

Al eerder werd u in dit blad deelgenoot van mijn verhuisperikelen, en hoe de katten mij bereidwillig helpen met het – volgens hen toch uiterst nuttig, volgens mij eerder chaotisch – inpakken van ons hele spullenpakhuis. Daar bleef het niet bij.

De katten en ik delen alles. Aangezien ik de enige tweebener in dit huishouden ben, wordt er best wel veel geconverseerd tussen mij en de vierbeners. Oftwel: ik gooi openlijk al mijn zorgen en twijfels in de groep, wat door het bontspul beantwoord wordt met meewarig geknik, vriendelijke knipoogjes en heel af en toe een mondelinge reactie in de trant van “mwrjaaah” (= ja-ja!), “mwroooh” (= oh ja? zooo zeg!! 't is toch wat!) of de standaard reactie van Varg: “errrrpp” (= nou geweldig, maar mag ik nu dan mijn blikvoer?).

Ik had de laatste tijd wat minder geld te besteden en ook daarover werd in de groep overlegd. Ik vertelde ze dat mamma wat krap bij kas zat omdat A) mijn auto zijn assen afgeworpen had, B) er leuke kleine screensavertjes in het scherm van mijn laptop verschenen die achteraf door de katten in het toetsenbord gedeponeerde kevertjes bleken te zijn (daar kunnen laptops dus niet tegen) en C) er ook nog eens een fikse dierenartsfactuur betaald moest worden. Ja ik weet het, zulke zorgen dien je niet met je katten te bespreken, maar ach, zij waren aanwezig en boden een luisterend oor....

Ik had niet meer aan ons gesprek gedacht, tot vorige week. Ik was wat laat met de voorbereiding om naar het werk te gaan, trok haastig mijn laarsjes aan en ging er vandoor. Lopen ging niet zo lekker, sterker nog het deed bij elke stap zeer. Op het werk aangekomen dus eerst maar eens een laars uitgetrokken om het euvel te verhelpen. Groot was mijn verbazing toen na enig schudden en muntstuk uit mijn laars rolde. Vijftig eurocenten. Nou mooi, daar kan ik op het werk een kop soep van kopen en dat deed ik dus ook in mijn lunchpauze.

De volgende dag herhaalde dit feest zich. Laarsjes aan, zeer, kijken, muntstuk. Alweer 50 cent! Verbaasd keek ik om me heen: het kattenvolk had zich in de kamer verzameld en zat me goedkeurend toe te knikken. “Weten jullie hier meer van?” vroeg ik verbaasd. “mwrjaaah!” (-ja-ja!) riep oude Daisy. Nu beantwoordt zij standaard al mijn vragen met Ja, dus die geloof ik niet direct. “mrrroh aaah” zei Gøran. Ik interpreteerde dat als “voor jou!”. Varg bekeek me met zwoele blik en fluisterde hees “errrrpp” dus zuchtend liet ik het onderwerp voor wat het was en trok een blik voor hem open.

De volgende dag – je raadt het al. Opnieuw geld. Deze keer een hele euro. Ik snapte er niets van. Leuk hoor, zo'n financiële bijdrage. Maar hoe kwamen ze er aan??? Mijn portemonnee zat veilig in mijn tas, volledig leeg te zijn.

Een dag later werd het raadsel opgelost. Ik zat lekker op de bank met een boekje en zag Gøran met een fikse sprong bovenop de kast belanden. Daar stond tot voor kort een ooit door het kattenvolk gewonnen beker waarin ik mijn losse kleingeld bewaarde voor eventuele collectes. Ik zag dat de beker niet meer rechtop stond, die was vakkundig omgelegd en het losse geld moest ergens bovenop de kast liggen. Er klonk wat gescharrel van bovenop de kast, meneertje Gøran sprong er weer vanaf met ietwat bolle wangetjes, er werd wat aangerommeld in het hoekje waar mijn laarzen stonden. En jawel hoor..... na een diepgaande controle trof ik alweer een muntstuk aan.

De moraal van dit verhaal? Bespreek nooit uw geldzorgen in het bijzijn van kleine kinderen en/of katten. Grote kans dat ze grote sier maken ten koste van uw eigen portemonnee.